

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a park with a city skyline in the background. The man is wearing a dark suit and a red tie, and the woman is wearing a green dress. They are standing in front of a body of water and a city skyline.

Emmy Graysonová
Vášeň bez
omezení

EMMY GRAYSONOVÁ

VÁŠEŇ BEZ OMEZENÍ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

taky Vám přijde někdy až zábavné, jak si mí – vaši – naši hrdinové myslí, že se dá všechno naplánovat? A že když se dohodnou, že ve dne je tma, bude tma, i kdyby slunce žhnulo jako divé? Zvlášť dobří v tom jsou muži. Už sám nevím kolikrát jsem tu měl příběh, kdy jsou to oni, již dohadují svatbu, zasnuby, vztah... jenom tak naoko, a myslí si, že když se DOHODLÍ (musím to psát takhle, protože dohoda je pro ně posvátná), zkrátka to tak bude... O to osvěživější mně přijde, že tentokrát jsou to ženy, Lana (S novými pravidly) a Millie (Dohodneme se spolu?), které budou tahat za kratší konec provazu. A že zjistí, že skvělé plány jsou věc jedna, a život s tím, co přináší, je zase věc úplně jiná.

Píšu, že budou tahat za kratší konec provazu... a vidíte, vlastně je to taky nesmysl. Protože jak Laně, tak Millii se sice jejich skvělé plány zhroutí, ale místo dohody získají něco mnohem více.

Určitě víte co!

*S láskou
Váš Harlequin*

Emmy Graysonová

VÁŠEŇ BEZ OMEZENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Assistant's New York Awakening

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1891-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1892-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1893-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ta hudba jako by Damona Bradforda hladila. Usrkával svůj míchaný drink a na jazyku mu po něm zůstávala chuť ginu. Bylo lepší se soustředit na ni než na ten žár, jenž se mu pomalu šířil žilami, když ji pozoroval.

Hrála na violoncello.

Hudba pro něj nikdy nebyla nijak důležitá. Poznal rozdíl mezi klasikou a rockem a platil pořádné sumy za hudební tělesa a zpěváky na různých akcích, které pořádal, ale hudba samotná pro něj byla jen hluk v pozadí.

Zatímco tohle... hluboké, zádumčivé tóny jejího sóla, hraného s dokonalou precizností, jako by promlouvaly přímo k jeho duši, to vláčné tempo vyzývalo posluchače, aby zpomalili, aby na chvíli zapomněli na požadavky, jež na ně kladl všední život...

Bylo to úplně jiné, než co kdy v životě slyšel.

A ta žena s violoncellem byla také úplně jiná než kdokoli, koho v životě potkal.

Kdyby nehrála, tak by jí možná věnoval jen letmý pohled. Blond vlasy měla stažené do pevného drdolu v týle. Černé šaty s rukávy k loktům byly volnější, s dlouhou, širokou sukní, aby mohla mít nástroj opřený mezi kolena.

Nic zvláštního. Obyčejná. Nudná.

To, co první zaujalo jeho pozornost, byly její prsty. Bledé, štíhlé a elegantní. Na jedné ruce držely smyčec a na druhé klouzaly po strunách na hmatníku s ladnou

mistrností, která ho okouzila na první pohled. Jako by se v něm všechno sevřelo.

Vzruší mě nějaké zatracené cello.

Damon znovu usrkl ze sklenice a vychutnával si chuť ginu a levandule, zatímco čekal, až ten vychlazený drink uklidní jeho pomýlené libido.

Jenže to nějak nešlo. Hudba jako by mu pronikala skrz dokonalý smoking šitý na míru a tu klidnou, rezervovanou masku, kterou si obvykle nasazoval, až hluboko do těla. Pohledem se znovu vrátil k její tváři.

Plné rty v srdcovitém obličejí, ostrá brada, kontrastující s kulatými tvářemi. Překvapivě půvabná, to byla slova, která mu první přišla na mysl. Přesto se tím jednoduchým oblečením a přísně působícím účesem zjevně snažila svou krásu potlačit. Je to žena, uvědomil si Damon, zatímco okouzleně naslouchal melodii plné emocí, která chce, aby se ostatní soustředili na její hudbu, a ne na ni samotnou.

Přidal se i zbytek orchestru a sál naplnil harmonický souzvuk mnoha nástrojů. Orkestr tvořili mladí hudebníci, kteří na svůj velký okamžik na hudební scéně teprve čekají. Když mu jeho manažerka Kimberley, která měla akci na starosti, předložila časový plán včetně úvodní hodiny, naplněné hudbou New York City Apprentice Symphony, na chvíli zaváhal. Dokonce se jí zeptal, jestli je to dobrý nápad, ale ona prohlásila, že je to pro ty mladé nadšence skvělá příležitost.

Znovu zalétl očima k ženě, která upoutala jeho pozornost a náhle byl opravdu rád, že to Kimberley osouhlasil.

Damon odtrhl pohled od violoncellistky a přelétl pohledem velký, moderní sál, plný nejbohatších lidí v New Yorku.

Většina hostů na každoročním charitativním plesu Bradford Global Gala Fundraiser to byla proto, aby se mohli nechat vidět ve společnosti v nejdražším oblečení, užít si skvělé pití nebo si možná vybrat novou milenkou či milence nebo nad kaviárem uzavřít nějakou

tu lukrativní obchodní dohodu. Pár jich tu jistě bylo i proto, že opravdu chtěli přispět na nové křídlo dětské nemocnice, což byl cíl letošního plesu.

Ale nikdo z nich tu určitě nebyl kvůli hudbě, což je škoda, pomyslel si Damon, když sledoval, jak se hosté baví a smějí se. On je naneštěstí stejný, i když to nerad přiznával. Nevšímá si drobných radostí kolem sebe. Vždycky se soustředí na něco jiného, na další úkol na svém nekonečném seznamu. Řešil jednu věc za druhou a dařilo se mu, byl důkladný a rychlý a úspěšný, jeho klientům to samozřejmě imponovalo a jeho konkurenty iritovalo, a hlavně – pořád se díval dopředu.

Nikdy se neohlížel.

Přesto zjistil, že se náhle ocitl na místě, o němž mluvili ostatní a stěžovali si na to a on si myslel, že jemu se to nikdy stát nemůže – na křižovatce. Firma Bradford Global patřila mezi špičkové výrobce všeho možného, a právě stála před uzavřením velké smlouvy s jedněmi luxusními evropskými aerolinkami. Damon vlastnil domy a byty na čtyřech kontinentech, plynně mluvil třemi jazyky a často se ocital na obálce časopisů jako je *Fortune*. Edward Charles Damon Bradford měl všechno.

Tak proč se cítí tak zatraceně prázdný?

Byl to jasně patrný nedostatek radosti, potěšení, dokonce jakéhokoli náznaku spokojenosti, který ho dnes večer přivedl do tohoto sálu. Neklid ho vedl dál kolem lidí, kteří se snažili získat jeho pozornost, kolem jeho asistentky a koordinátorky večera, které chtěly znát jeho názor na nějaké detaily výzdoby sálu, až do oddělené soukromé lože. Znuděně se posadil do jednoho z křesel, ukrytých před zraky ostatních hostů, s výhledem na orchestr na pódiu. Toužil po něčem novém, nějaké změně, jakkoli drobné.

A našel ji v té mladé ženě, sedící v popředí s violoncellem mezi stehny a smutkem v obličeji, když zaklonila hlavu s očima stále ještě zavřenýma. Tělo se jí mírně kolébalo v rytmu melancholické hudby.

Měl by vstát a přidat se k ostatním. Jistě, chtěl nějakou změnu, ale chtíč, který v něm ta neznámá svou hudbou probudila, to už bylo trochu moc. Bylo to jako oheň, který se brzy vymkne kontrole a způsobí ohromující lesní požár, a něco takového on si opravdu nemůže dovolit.

Ano, chce změnu, ale také potřebuje mít všechno pod kontrolou.

Už se pomalu zvedal, že si půjde popovídat s politiky, miliardáři a filmovými hvězdami, kteří se tu shromáždili, že se otočí zády k tomu nečekanému pokušení, ale hudba najednou utichla. Sál dál plnilo cinkání skleniček, někdo se trochu příliš nahlas smál, podpatky klapaly po mramorové podlaze. Lidé se dál bavili, jako by se nic nezměnilo.

Dívka otevřela oči. Na tu dálku nedokázal rozeznat, jakou mají barvu. Sledoval, jak se naklonila k houslistce vedle sebe a něco jí s úsměvem řekla. Damonova koordinátorka vystoupila na pódium a ohlásila, že bude následovat patnáctiminutová přestávka, než se připraví jiné hudební těleso.

Violoncellistka opřela nástroj do stojanu a vstala. Byla štíhlá, trochu menší, než si představoval, ale z jejích napřímených ramen a sebevědomě držené brady sálala vnitřní síla.

Pak vzhlédla. Jejich pohledy se setkaly a jako by v tom okamžiku mezi nimi prošlehl elektrický proud.

Ach ano. Rozhodně by měl odejít, ukrýt se do bezpečí davu lidí, kteří po něm nechtějí nic víc než pár minut jeho času nebo pár milionů z jeho nezměrného jmění.

Ale co je to za zábavu, pomyslel si v náhlém vzplanutí divokého odporu.

Evolet Greyová vešla zpátky do sálu a navzdory svým nejlepším úmyslům jí oči samy od sebe zalétly k malé lóži vzadu. Všechny smysly měla náhle v pozoru, když se znovu setkaly s očima toho pohledného chlapíka, pohodlně usazeného v křesle. Jiní by mohli jeho pozici

považovat za uvolněnou, ale jí spíš připomínal predátora, číhajícího, až jeho oběť přijde blíž. Páteří jí proběhlo zamrazení, ale bůh jí pomoz, nedokázala od něj odtrhnout oči.

Přelétla pohledem jeho černý smoking, ostře kontrastující s bílým potahem křesla, a pak se vrátila k jeho obličejí. V hlavě se jí objevila notová osnova a pomalu se plnila notami, jak si v duchu zachycovala zádumčivou, smyslnou melodii, vyjadřující její dojem z toho záhadného muže v lóži.

Byl to pohledný chlap. Tmavé vlasy měl na stranách kratší než na vršku hlavy a díky tomu rezervovanému výrazu v hranatém obličejí s výraznými lícními kostmi působil chladně a odtazitě.

Až na ty oči. V těch se odráželo něco podivně divokého, něco, co bylo v přímém protikladu s tím odtazitým výrazem.

A jí to něco dělalo podivné věci v břiše. Navíc se jí zrychlil tep a v podbřišku se jí rozlilo zvláštní teplo.

Přestaň.

Evolet od něj odtrhla pohled a rázně utnula myšlenky, které se začínaly ubírat naprosto nevhodným směrem. Vydala se k baru, který byl poblíž pódia. Byl pro ni svátek ochutnat pití v hotelu jako je Winchester. Sál byl o něco modernější, než měla ráda, s těmi hladkými sloupy a okny až ke stropu s výhledem na Central Park. Ale pro ten dnešní ples ho vyzdobili pěkně, pomyslela si. Ať už ho připravoval kdokoli, rozhodně měl na to opravdu hodně peněz. Prostoru dominoval taneční parket z velmi tmavého dřeva. Kolem jeho okrajů byly rozmístěné bílé pohovky a křesla, na nichž si mohli hosté odpočinout nebo sjednat nějaký ten výhodný obchod. Stěny byly nasvícené modrými a fialovými světly. Byl to jen detail, ale celé místo díky tomu působilo útulně, přestože se do něj vešlo skoro pět set nastrojených hostů.

Právě kolem ní prošla žena v hedvábných rudých šatech s holými zády a dlouhou vlečkou. Muž, jenž ji

doprovázel, měl monokl lemovaný malými diamanty, které byly nejspíš pravé, jak usoudila.

Evolet se nervozitou stáhl žaludek. Tohle nebyl její svět, ani náhodou. Na pódiu jí to nevadilo, tam to nevnímala. Tam byla ve svém živlu, všechno měla pod kontrolou. Ale tady dole, mezi všemi těmi šperky a drahými róby, v oděru velkých peněz, se cítila jako bezvýznamná nicka.

¡Para!

Koutky úst jí roztáhl úsměv, když jí v hlavě zazněl zastřený hlas její adoptivní matky Constanzy. Bezpodmínečně ji milovala a podporovala, ale sebelítost absolutně nepodporovala a neměla trpělivost s těmi, kdo stavěli na první místo peníze, a ne rodinu.

Kdyby tu Constanza byla, pozvedla by při pohledu na tu hedvábnou vlečku své tenké obočí a odfrkla si při představě, jaká jej to škoda krásného materiálu, a pak řekla něco jako *Ty sis to místo tady zasloužila*, mija. *Tak přestaň brblat a koukej si to pořádně užít.*

Evolet se v duchu ušklíbla a šla dál. Dá si něco k pití, užije si pár minut v nejelegantnějším prostoru, v jakém se kdy ocitla, a pak zamíří domů a dá si horkou vanu.

A možná se trochu pobaví fantazírováním o tom zahadném muži z lóže, usmála se sama pro sebe. Z těch pár rande, na nichž byla od doby, kdy vyšla školu, se poučila, že fantazírování – alespoň co se týče romantických vztahů – je obvykle lepší než realita.

Už byla téměř u baru, když jí hrubě sevřela loket nějaká ruka.

„Na vás je vážně pěkný pohled.“

Do nosu ji uhodil pach alkoholu. Měla v úmyslu se k neznámému otočit čelem, ale to už ji vzal kolem pasu a přitáhl ji blíž k tomu nepřijemnému pachu.

„Jápak se jmenujete? Ještě jsem vás tu neviděl.“

Evolet se ocitla tváří v tvář blondátému muži s vodnatýma očima. Nejspíš se chtěl usmát, ale rty jako by ho už tak docela neposlouchaly.

„Jsem tu s orchestrem,“ pronesla tak zdvořile, jak jen

byla schopná. Popadla jeho ruku a odtáhla si ji od pasu, aby mohla o krok ustoupit.

„Muzikantky jsou prý moc šikovné. Mají talentované ručičky.“ Z toho rádoby významného mrknutí se jí zvedal žaludek. „Možná bychom po plese spolu mohli zjistit, jestli je to pravda.“

Evolet měla co dělat, aby se ovládla. Bohatství očividně automaticky neznamená, že má dotyčný nějakou úroveň. Sklouzla očima k jeho rukám. V jedné svíral skleničku s martini, na druhé měl robustní stříbrné hodinky a zdobený snubní prsten.

Evolet se přinutila usmát i přes všechnu nechut, již cítila. „Mám to štěstí, že hraju s opravdu nadanými kolegy,“ odpověděla ledovým tónem. „Ale naneštěstí vystupujeme jen všichni dohromady. Soukromá vystoupení neposkytují.“

Muž na ni zmateně zamrkal. „Já po vás taky nechci hudbu,“ vyhrkl. „Já po vás chci –“

„To je vaše žena?“

Muž za tím hlasem otočil hlavu a v obličeji měl náhle výraz dost podobný strachu. Evolet té chvilky využila, aby se nahnula dopředu, podebrala jeho skleničku jedním prstem a trhla jím nahoru. Stačilo málo, aby oranžovo-růžová tekutina vyšpláchla na mužovu bělostnou košili. Sklenička mu vyklouzla z ruky a roztříštila se na podlaze. Díky hudbě z reproduktorů a hluku bavících se hostů nebyl ten zvuk až tak nápadný, ale i tak se pár hostů otočilo, kdo že to rozbil skleničku.

„To vy jste...,“ otočil se zpátky k ní a pak se podíval na střepy u svých nohou. Evolet ho bylo skoro líto, jak tam tak stál, mrkal a snažil se uvědomit si, co se to vlastně právě stalo. „To jsem rozbil já?“

„Jo, Harry, to jsi rozbil ty.“

Evolet ztuhla. Ten hluboký, sametový hlas se ozval za jejími zády a ona měla pocit, že jí sklouzl po kůži a zanechal po sobě spoustu malých jiskřiček. Musela se nadechnout, aby zastavila paniku, která náhle hrozila, že ji udusí. Viděl majitel toho hlasu, co udělala?

Harry okamžitě zbledl.

„Ó... no, myslím, že jsem toho vypil asi trochu moc –“

„Harry!“

Evolet sledovala, jak mu z tváře zmizely zbytky barvy, když se vedle něj objevila štíhlá žena s havraními vlasy, naaranžovanými na hlavě ve složitém účesu, plném natočených pramínků, s očima jako dvě jehly. Vážně ho v tu chvíli skoro litovala.

Skoro.

„Tady jsi, zlato.“ Žena se do Harryho zavěsila a zaryla mu do rukávu saka dlouhé nehty jako drápy. „Ptají se po tobě Jonesovi.“ Zářivě se usmála na Evolet a všechny kolem, než nešťastného Harryho odvedla pryč.

Evolet se v duchu obrnila a otočila se.

Vy.

DRUHÁ KAPITOLA

Před ní stál její záhadný muž, vysoký a tmavý a zamračený. Evolet zvedla bradu a podívala se mu zpříma do očí. A že to byly opravdu úžasné oči. Smaragdově zelené se zlatými skvrnkami, rámované hustými řasami pod obočím, zamyšleně staženým k sobě, jak si ji prohlížel. Pobavené ušklíbnutí plných rtů jí prozradilo, že její malou sabotáž viděl.

„Děkuju,“ řekla.

Jedno obočí vystřelilo nahoru.

„Za co? Zdá se, že jste měla všechno pod kontrolou.“

Evolet zrudla. „To byl jen –“

„Chytrý způsob, jak se vypořádat s nesnesitelným otrokem, který moc pije a otravuje každou, která není jeho manželka.“

Evolet si skousla ret, aby se nezasmála.

„No... děkuju.“ Rychle se rozhlédla. Lidé kolem už se díkybohu vrátili ke společenské konverzaci a jeden z číšníků už uklidil ty střepy. Zdálo se, že nikomu nevznikla žádná velká škoda. „Oceňuji vaši diskrétnost.“

Koutky jeho úst se zase o kousek zvedly. „Nemáte zač.“ Potom kývl hlavou směrem k baru. „Anthony je hotový kouzelník, když přijde na míchané nápoje. Po setkání s Harrym nejspíš nějaký potřebujete.“

Evolet se soustředila na elegantní nápojový lístek, ne na toho ohromujícího muže, který stál jen kousíček od ní. „Dám si Levandulového špióna, prosím.“

Cítila, jak sebou muž vedle ní trhl, ale když vzhlédla,

projížděl očima dav hostů s naprosto nevzrušeným výrazem. Anthony jí podal sklenici s bledě fialovým nápojem se snítkou levandule. Poděkovala mu a zvedla ji ke rtům.

„Páni,“ vydechla, když ochutnala směs ginu, limetky a levandule. „To je vážně skvělé.“

„Pijete gin často?“

„Tohle je poprvé,“ odpověděla, když si znovu usrkla. „Jinak moc nepiju. Vlastně vůbec. Obvykle cvičím nebo hraju.“

Nebo pracuje jako dočasná asistentka, ale o tom se zmiňovat nebude. Je to jen krátká zastávka na cestě k profesionální hráčce v orchestru. „Moc času mi nezbyvá.“

„Proč jste se rozhodla právě pro cello?“

Jeho hluboký hlas jako by jí rezonoval v celém těle. Sevřela skleničku v prstech, jak jí zalechtalo v břiše.

Uklidni se, holka.

„Poprvé jsem ho slyšela v metru. Šla jsem chodbou a vtom jsem to uslyšela. Bylo to neskutečně krásné.“

Zaplavil ji příval vzpomínek. Byla tehdy u Constanzy jen pár týdnů a odstrkovala svou pěstounku od sebe kousavými urážkami a ledovým mlčením. Constanza na to odpovídala stolem plným tradičních havajských dobrot, čerstvě vypraným prádlem a milým úsměvem, kvůli kterému se cítila provinile, což jen přilévalo olej do ohně jejího hněvu. Silné ochranné zdi, které si kolem sebe za ty roky vybudovala, se s každou drobnou laskavostí zachvěly, a to ona prostě nechtěla, kruci. Nechtěla se na někoho upnout, když ji mohou každou chvíli zase vykopnout.

Když uslyšela tu tklivou hudbu, rozléhající se podzemním tunelem, měla pocit, že ji konečně volá někdo, kdo chápe její bolest, její ztrátu, její zlomené srdce.

Okamžitě zamířila davem lidí v podvečerní špičce přímo ke zdroji. Všechno kolem jako by utichlo – rachocení vagonů, kakofonie hlasů cestujících, zvonění telefonů.

Zbyla jen ta nadpozemská hudba.

„Jako andělský chór?“

Zamrkala a obrátila znovu pozornost k tomu muži.

„Ne, spíš naopak. On...“ Ruka se jí sama zvedla do vzduchu v napodobení pohybů, které viděla v ten den, kdy se jí změnil celý svět. V den, kdy přestala jen přežívat a začala žít. „On přiměl cello plakat.“

„Plakat?“

Evolet znovu upila ze sklenice, aby zakryla zachvění. Není to moc moudré, takhle popisovat začátek své kariéry. Tihle lidé chtějí pozlátko a eleganci, ne smutek a depresi.

Ale něco v tom, jak se na ni díval, s intenzitou, jež v ní budila dojem, že jí vidí až na dno duše, pod tu pracně vydrženou masku, ji nutilo chtít mu to říct. Vyprávět mu, co ji dovedlo z toho maličkého bytu v East Harlemu k vystupování s orchestrem v jednom z nejoslnivějších hotelů v New Yorku.

Nedělej to.

Copak už se za ty roky dost nepoučila? Důvěřovat a svěřovat se někomu jen otevírá dveře ke zklamání. K tomu, že vám někdo ublíží. Constanza byla zázrak, dar, který nikdy nečekala, že dostane, ale to byla výjimka. Nikdo předtím ani potom tu pro ni nikdy nebyl.

To pomyšlení jí pomohlo udržet vzpomínky na uzdě. Krátce se zasmála.

„Muzikanti dokážou být trošku dramatičtí. Ta hudba se mi líbila. A ten violoncellista byl fajn, odpověděl mi na nějaké otázky, když dohrál. Začala jsem se učit hrát, a teď jsem tady,“ dokončila Evolet a mávla rukou směrem k vyzdobenému prostoru sálu.

Muž se zamračil. „Původně jste chtěla říct něco jiného.“

Teď bylo na ní, aby se zamračila, částečně kvůli jeho přesvědčenému tónu a částečně kvůli volbě slov. Nebo mu nějak špatně rozuměla?

„Co prosím?“

Naklonil se k ní, ale ne jako Harry, jeho blízkost v ní